

Παρακλητικός Κανών εις την Αγία Μάρτυρ Θωμαΐς από την Λέσβο

Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.
Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου, πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς Σέ τὰς χεῖρας μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμα μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθῆσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μου τό πρῶν τό ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σέ κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου, ὅτι Σύ εἶ ὁ Θεός μου. Τό Πνεῦμα Σου τό ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος Σου εἰμί.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἤμυνάμην
αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὸ τροπάριον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς σωφροσύνης τῷ φωτὶ λαμπομένη, πάσης φθορᾶς καὶ σκοτασμοῦ ἁμαρτίας,
ταῖς φωτοφόροις λύτρωσαι πρεσβείαις σου, Θωμαίς πανθαύμαστε, τοὺς πρὸς
σὲ ἀφορῶντας, καὶ ἐξαιτουμένους σου, τὴν θερμὴν προστασίαν, καὶ ῥυπαρῶν
παθῶν καὶ λογισμῶν, τὰς διανοίας ἡμῶν ἀποκάθαρσον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ
Σὺ προϊίστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρῥύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ
διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ
δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός ν' (50).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
οἰκτιρισμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς
ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ
τό πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ
εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν
Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν
καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον μὴ
ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι
ἡγεμονικῶς στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ
ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,

ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: Σὴν ἀρωγὴν μοι Θωμαίς δίδου. Γερασίμου.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Συνοῦσα τοῖς ἄνω θείοις χοροῖς, σὺν αὐτοῖς δυσώπει, λυτρωθῆναι πάσης φθορᾶς, Θωμαίς καὶ πάσης ἐπηρείας, τοὺς ἀδιστάκτω ψυχῇ προσιόντας σοι.

Ἠσχύνθη ὁ δράκων τῇ σῇ σφαγῇ· οὗ τῆς βδελυρίας, ἀπολύτρωσαι Θωμαίς, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ προσιόντας, τῇ πρὸς Θεὸν ἰκεσίᾳ σου πάνσεμνε.

Νοός μου τὴν δύναμιν Θωμαίς, καθαρὰν συντήρει, ἀκαθάρτων ἐξ ἐννοιῶν, καὶ φόβῳ με τείχισον τῷ θείῳ, ὡς ἂν ἐχθροῦ τὴν μανίαν ἐκκρούσωμαι.

Θεοτοκίον.

Ἄγια Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, κεχαριτωμένη, παντευλόγητε Μαριάμ, ψυχῆς μου ἀπέλασον τὸν ζόφον, τῇ φωταυγῇ Σου πρεσβείᾳ καὶ σῶσόν με.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ῥυπαρῶν νοημάτων καὶ λογισμῶν πάνσεμνε, τῶν κατασπιλούντων ψυχῆς μου πᾶσαν τὴν αἴσθησιν, θᾶττόν με λύτρωσαι, ὡς ἐκ Θεοῦ εἰληφεῖα, Θωμαίς πανεύφημε, χάριν σωτήριον.

Ὡς τὸ θράσος ἀπώσω τοῦ ῥυπαροῦ γέροντος, οὕτως καθ' ἡμῶν τὴν μανίαν καὶ τὰ βουλεύματα, Μάρτυς κατάβαλε, τοῦ μαινομένου βελίαρ, Θωμαίς δεόμεθα, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Γνώμην ἔμφρονα δίδου καὶ καθαρὰν ἔννοιαν, τοῖς εἰλικρινῶς προσιοῦσι τῇ προστασίᾳ σου, καὶ πάντα πόλεμον, καὶ μολυσμὸν δυσωποῦμεν, καθ' ἡμῶν ἀπότρεπε, Μάρτυς τοῦ ὄφους.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀφράστως τεκοῦσα τὸν τοῦ παντὸς Κύριον, καὶ μετὰ τὸν ἄρῆρτον τόκον, παρθένος μείνασα, Κόρη πανάμωμε, ἁμαρτιῶν μου τὰ βάρη, τάχος ἐπικούφισον,

καθικετεύων σε.

Διάσωσον, ἐκ λογισμῶν ἀκαθάρτων τῆ σῆ πρεσβεία, τοὺς ἐν πίστει τῆ προστασία σου σπεύδοντας, ὧ Θωμαίς μακαρία Μάρτυς Κυρίου.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενεία πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β´. Πρεσβεία θερμή.

Ἐκ πάσης ὀρμῆς καὶ προσβολῆς τοῦ ὄφεως, σεμνὴ Θωμαίς, ἀτρώτους διαφύλαττε, τοὺς πίστει εὐφημοῦντάς σε, ὡς σεπτὸν σωφροσύνης κειμήλιον, καὶ μετανοίας πρὸς τρίβους ἡμᾶς, ὁδήγει πρεσβείαις σου πρὸς Κύριον.

Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νεκρωθεῖσα τῷ σώματι, πρὸς ζωὴν ἀγήρω Θωμαίς ἔδραμες· ὅθεν ζώωσόν με δέομαι, τὸν νεκρωμένον πολλοῖς πάθεισι.

Μαρτυρίου διάδημα, Θωμαίς ἐδέξω χειρὶ τοῦ Κτίστου σου· Ὅν ἰκέτευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν πιστῶς ὁμολογούντων σε.

Ὁδυνῶν με ἀπάλλαξον, τῶν κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα σῆ χάριτι, καὶ παθῶν τῶν πολεμούντων με, Θωμαίς ταχέως ἐλευθέρωσον.

Θεοτοκίον.

Ἰησοῦν τὸν παντάνακτα, τὸν δημιουργὸν ἀπάσης τῆς κτίσεως, ὡς Υἱόν Σου καθικέτευε, σῶσαι Θεοτόκε τοὺς ὑμνοῦντάς Σε.

Ῥδὴ ε´. Φώτισον ἡμᾶς.

Θραῦσον τὰς δεινάς, καθ' ἡμῶν τοῦ πολεμήτορος, ἐπινοίας Θωμαίς καὶ προσβολάς, ἐν εἰρήνῃ συντηροῦσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥφθης Θωμαίς, σωφροσύνης θῦμα ἅγιον, ἐν ἧ φύλαττε ἀτρώτους καὶ ἡμᾶς, ἐν σεμνότητι τὸν νοῦν ἡμῶν τειχίζουσα.

Μάρτυς ἀληθής, τοῦ Χριστοῦ ὡφθης ὡς ἡνεγκας, Θωμαίς ὑπὲρ τῆς θείας ἐντολῆς, τὴν σφαγὴν· διὸ καὶ δόξης θείας ἔτυχες.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε ἀγνή, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τὴν χρανθειῖσάν μου ψυχὴν ταῖς ἡδοναῖς,

ἀποκάθαρρον τοῖς ῥείθροις τοῦ ἐλέους Σου.

Ἵδὴ στ´. Τὴν δέησιν.

Ἰσχύϊ, τῇ θεϊκῇ ὑπερβᾶσα, τὴν φθορὰν τῆς ῥυπαρᾶς ἀμαρτίας, χάριν πολλήν, Θωμαίς ἐκομίσω, τοῦ κατευνάζειν παθῶν ἐπανάστασιν· ὅθεν πολέμου χαλεποῦ, τῆς σαρκὸς ἡμᾶς πάντας ἀπάλλαξον.

Σαρκός μου, νέκρωσον κίνημα ἅπαν, καὶ νοὸς τὰς ῥυπαρὰς ἐνθυμήσεις, παῦσον καὶ πόρρω ἀπέλασον Μάρτυς, καὶ καθαρὰς τὰς αἰσθήσεις μου φύλαξον, ὡς ἔχουσα παρὰ Χριστοῦ, Θωμαίς ὄντως χάριν ἐξαίρετον.

Δυνάμει, τῇ θεϊκῇ μακαρία, καθελοῦσα τὸν ἀκάθαρτον ὄφιν, δύναμιν δίδου ἡμῖν δυσωποῦμεν, τοῦ ἀποβάλλειν αὐτοῦ τὰ νοήματα, καὶ πολιτείαν καθαρὰν, Θωμαίς διανύειν θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύν μοι, κατὰ παθῶν ἀκαθάρτων, καὶ παντοίων προσβολῶν τοῦ βελίαρ, δίδου ἀεὶ, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ μετανοίας πρὸς τρίβον ὁδήγει με, ἵνα τῇ Σῆ ἐπισκοπῇ, πρὸς ζωὴν καταντήσω αἰώνιον.

Διάσωσον, ἐκ λογισμῶν ἀκαθάρτων τῇ σῆ πρεσβεία, τοὺς ἐν πίστει τῇ προστασίᾳ σου σπεύδοντας, ὧς Θωμαίς μακαρία Μάρτυς Κυρίου.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῆς σωφροσύνης τὸν πλοῦτον φυλάττουσα, ὑπὲρ αὐτῆς τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· καὶ νῦν Θωμαίς ἀξιάγαστε, ἐν εὐσεβείᾳ καὶ πάσῃ σεμνότητι, τοὺς πόθω τιμῶντάς σε φύλαττε.

Προκείμενον: Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι, καὶ εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Στ.: Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Ευαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. κε´. 1- 13)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιώθη ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι καὶ αἱ πέντε μωραὶ. Αἵτινες μωραὶ

λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον· αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἰδοὺ, ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι λέγουσαι· Μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν. Πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος καὶ αἱ ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ἧ' ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Δόξα.

Ταῖς τῆς Σῆς Ἀγίας πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Θωμαίς πανθαύμαστε, τῆς σωφροσύνης λυχνία, πᾶσι διαυγάζουσα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριν ἄφθονον, σκοτασμοῦ λύτρωσαι, παθῶν ἀκαθάρτων, τοὺς πιστῶς σὲ μακαρίζοντας, καὶ ἀποδίωξον, ἀφ' ἡμῶν ἐχθρὸν τὸν πολέμιον, καὶ τῆς σαρκὸς τὴν πύρωσιν, δρόσω τῆς θερμῆς προστασίας σου, σβέσον καὶ παράσχου, ἡμῖν ἀναψυχὴν τὴν ἀληθῆ, καὶ τῶν πταισμάτων ἐξαίτησαι, πᾶσι τὴν συγχώρησιν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Δόξης θείας τυχοῦσα ὡς τὸν θάνατον εἴλου ὑπὲρ τοῦ νόμου Χριστοῦ, ἐκ πάσης ἀδοξίας, παθῶν τῶν ἀκαθάρτων, Θωμαίς ἐλευθέρωσον, τοὺς ἐκζητοῦντας πιστῶς, τὴν σὴν ἐπιστάσιαν.

Οἱ κρουνοὶ σῶν αἱμάτων Θωμαίς ἡμῖν δρόσον θείαν βλυστάνουσι, σβεννύουσιν

τὴν φλόγα, παθῶν τῶν ἀκαθάρτων, τῶν βοῶντων ἐκάστοτε· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἵπὲρ τῆς σωφροσύνης τὴν ζωὴν σου προθύμως Θωμαίς τέθεικας· ἐν ταύτῃ οὖν Ἁγία, συντήρησον ἀτρότους, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ σκέπη καὶ τεῖχος καὶ προσφύγιον θεῖον Παρθένε ἄχραντε, ἐν πάσῃ περιστάσει, ἡμῖν τοῖς Σοῖς ἰκέταις, τοῖς ἐν πίστει βοῶσί σοι· χαῖρε πηγὴ δαψιλῆς, πλουσίας εὐσπλαγχνίας.

Ἦδὴ ἡ´. Τὸν Βασιλέα.

Ἐχουσα Μάρτυς, πρὸς τὸν Χριστὸν παρῶρησίαν, καθικέτευε ὑπὲρ τῶν ἐκζητούντων, Θωμαίς Ἁγία, τὴν σὴν θερμὴν πρεσβείαν.

Ῥῦσαι τὸν νοῦν μου, ἐξ ἐννοιῶν ἀκαθάρτων, καὶ καθήλωσον τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, Θωμαίς Ἁγία, τῇ σῇ θερμῇ πρεσβείᾳ.

Ἀδιαλείπτως, ἐκ λογισμῶν ἀκαθάρτων, ῥύου πάνσεμνε τοὺς σὲ παρακαλοῦντας, πᾶσιν αἰτουμένη, μετάνοιαν γνησίαν.

Θεοτοκίον.

Σάρκα φορέσας, ἐκ τῶν ἀγνῶν Σου αἱμάτων, ὁ ὑπέρθεος δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, σώζει Παναγία, τοὺς Σὲ δοξολογοῦντας.

Ἦδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰλύος ἐμπαθείας, καὶ λύμης ἀπάσης, τῆς ἀμαρτίας τὸν νοῦν μου ἐκκάθαρον, ὦ Θωμαίς ἐν τοῖς ῥείθροις τῆς προστασίας σου.

Μαρτύρων ταῖς χορείαις, νῦν συνηδομένη, ὑπὲρ ἡμῶν σὺν αὐτοῖς ἀεὶ πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε ἀξιάγαστε.

Ὀλόφωτον παστάδα, ἤδη κατοικοῦσα, ἐκ σκοτασμοῦ Θωμαίς ἀπολύτρωσαι, τῆς πολυτρόπου κακίας ἡμᾶς δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ἵψίστου χαῖρε Μῆτερ, ἄχραντε Παρθένε· χαῖρε τοῦ κόσμου παντὸς καταφύγιον, καὶ σωτηρία ψυχῆς μου καὶ ἀγαλλίαμα.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

καὶ τα παρόντα Μεγαλυνάρια.

Ἦφθης σωφροσύνης λαμπρὰ εἰκῶν, Θωμαίς θεόφρον, καὶ ἐδέξω ὑπὲρ αὐτῆς, θάνατον ἀνδρείως, καὶ ἀθάνατου δόξης, σὺν Μάρτυσιν Ἁγίοις, χαίρουσα ἔτυχες.

Ἦνεγκας τὸν θάνατον καρτερῶς, Θωμαίς θεόφρον, διὰ νόμον τὸ τοῦ Χριστοῦ· ὄθεν ἀθανάτου, ζωῆς ἀξιωθεῖσα, θανάτου ἀμαρτίας, ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Βίον διανύουσα καθαρὸν, γέροντος ἀπώσω, ῥυπαρίαν τὴν μυσσάραν, Θωμαίς θεόφρον· καὶ νῦν ἡμᾶς κουφίζεις, ἐκ σαρκικοῦ πολέμου, τῇ ἀντιλήψει σου.

Σκῆνός σου τὸ θεῖον τοῦ τῆς σαρκός, Θωμαίς πολέμου, ἐλυτρώσατο τοῦ δεινοῦ, μοναστὴν τῷ θείῳ, τάφῳ σου προσελθόντα· ὄθεν κάμοι Ἁγία, δίδου τὴν χάριν σου.

Δέχου τὰς δεήσεις καὶ τὰς φωνάς, τῶν ἐν εὐλαβείᾳ, προσιόντων σοι Θωμαίς, καὶ δίδου ἀπαύστως, βοήθειαν ταχεῖαν, ἡμῖν ἐν τῇ πυρώσει, σαρκὸς δεόμεθα.

Σύντριψον τὰ βέλη τὰ καθ' ἡμῶν, ἐχθροῦ τοῦ δολίου, τῇ σῆ χάριτι Θωμαίς, καὶ ἐν σωφροσύνῃ, δίδου ἰσχὺν ἀνύειν, ἡμῶν ἐκδυσωποῦμεν, τὸν βίον ἅπαντα.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι,

καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοί γάρ πεποιθήσαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καί ἡμεῖς λαὸς Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἐξῆς

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάσης, τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβουλής, φύλαττε ἀτρώτους ἀπαύστως, ἐπιστασία σου, Θωμαῖς πανθαύμαστε, τοὺς προσιόντας σοι, καὶ βελῶν τοῦ ἀλάστορος, τῶν πεπυρωμένων, σκέπε καὶ διάσωζε ἡμᾶς ἐκάστοτε· σὺ γὰρ θείαν χάριν ἐδέξω, λύειν λογισμῶν ἀκαθάρτων, πᾶσαν ῥυπαρίαν καὶ ἐπήρειαν.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἄμην.